

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Sladkého a soudců JUDr. Jana Zavřela a JUDr. Petry Flídrové, v právní věci

žalobkyně: **L.K.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX

proti

žalovanému: **O. N.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Svobodovou
sídlem Nádražní 600/21, 591 01 Žďár nad Sázavou

o určení vlastnického práva

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2018 čj. 30 C 61/2015-325,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 11 554 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Barbory Svobodové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem, který byl napaden odvoláním, soud prvního stupně zamítl žalobu na určení, že žalobkyně je vlastnící zdi mezi stavbou č. p. XXXXX tvořící součást pozemku parcelní číslo XXXXX v katastrálním území XXXXX, obec XXXXX a stavbou č. p. XXXXX tvořící součást pozemku parcelní číslo XXXXX v Katastrálním území XXXXX, obec XXXXX, vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště XXXXX, jako součásti pozemku parcelní číslo XXXXX v Katastrálním území XXXXX, obec XXXXX (výrok I.). Dále soud rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 100.768,41 Kč k rukám jeho zástupkyně, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, která následně nesprávně právně zhodnotil. Závěr soudu prvního stupně, že štitová zeď, která neexistuje jako samostatná věc v právním slova smyslu má být spoluvlastnictvím účastníků na základě aplikace vyvratitelné domněnky vlastnictví rozhrady zakotvené v ustanovení § 854 zákona č. 946/1811 Sb. občanského (dále jen „OZO“) je v rozporu s platnou a účinnou právní úpravou, která platí nyní stejně jako v době výstavby domu účastníků. Soud navíc žalobkyni nepoučil ve smyslu ustanovení § 118a odst. 2 o.s.ř., že má na věc odlišný právní názor, a tudíž bylo rozhodnutí soudu pro žalobkyni překvapivé. Z dokazování, které soud prvního stupně provedl, je zřejmé, že předmětná štitová zeď je součástí domu žalobkyně, a to z toho důvodu, že stavba žalovaného, která je ve tvaru písmene U, je přilepena na dům žalobkyně a její dům pak na sousední nemovitost, domu XXXXX stojící po pravé straně domu žalobkyně. Znalec Ing. Pavel Pejchal CSc. vyslovil závěr, že štitové zdivo bylo vystavěno ze strany rodinného domu č.p. XXXXX/XXXXX, tedy ze strany domu žalobkyně. Znalec pak jednoznačně vyloučil, že byl nejdříve postaven celý dům na stavebním místě B označené tímto způsobem na situačním nákrese ze dne 26. 3. 1906 a následně dostavěny dvě stěny na stavebním v místě A. Naopak potvrdil, že oba domy mají shodný tvar písmene U, jak od počátku žalobkyně tvrdí. Stejný závěr zopakoval při svém výsledku také znalec Ing. Balos, který je znalcem v oboru stavebnictví. V řízení tak bylo jednoznačně prokázáno pomocí dvou znaleckých posudků a výsledkem tří znalců, stejně jako dostupnými historickými podklady, že na dvou stavebních místech byly vystavěny dva domy, jejichž tvar byl shodný a připomíná písm. U. Za spekulativní považuje žalobkyně závěr soudu prvního stupně o tom, že domy byly pouze technicky odděleny situačním nákresem a že v rámci prodeje domů údajně neměl být mezi vlastníky dohodnut režim správy sporné zdi. Za situace, kdy stavitel pan S., vystavěl metodou tehdy obvyklou dva domy na dvou různých, fyzicky vytyčených a veřejnou mocí schválených stavebních místech a následně obě stavební místa prodal, každé s domem ve tvaru U na něm vystavěným, tak zde nebyl důvod jakkoliv upravovat režim vlastnictví ke štitové zdi, neboť tato byla prokazatelně součástí jen jedné stavby a stavba součástí jednoho pozemku, pozemku žalobkyně. Soud prvního stupně v řízení zamítl návrh žalobkyně na provedení znaleckého posudku Ing. Balose, který by jednoznačně zodpověděl otázku, že štitová zeď je součástí domu č.p. XXXXX, tedy domu žalobkyně. Mezi stranami je nesporné, že každý vlastní pozemek, jehož součástí je stavba. Mezi stranami však panuje spor, jaký tvar mají jejich stavby. Žalobkyně po celou dobu tvrdí, že každý z účastníků vlastní pozemek, jehož součástí je budova ve tvaru písmene U s tím, že základna písmene U je tvořena právě štitovou zdí, ve které žalovaný počal provádět stavební úpravy bez souhlasu žalobkyně. Byl to právě žalovaný, který celý spor vyvolal, když od počátku tvrdil, že je jediným vlastníkem předmětné štitové zdi a odmítal stavební úpravy, které prováděl s žalobkyní konzultovat. Žalobkyně by nikdy nemusela podávat žalobu, pokud by se žalovaný nezačal chovat jako výlučný vlastník předmětné štitové zdi. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že je na místě aplikovat domněnku spoluvlastnictví, respektive tzv. institut domnělého

spoluvlastnictví věci v právním slova smyslu neexistující, nelze dospět k závěru, že žalovaný měl úspěch v dané věci a žalobkyni proto svědčí důvody hodné zvláštního zřetele hodné ve smyslu ustanovení § 150 o.s.ř., na základě kterých soud žalovanému neměl přiznat právo na náhradu nákladů řízení. V doplnění odvolání pak žalobkyně poukázala na nejnovější rozhodovací praxi, z níž vyplývá, že ustanovení občanského zákoníku o rozhradách se uplatní pouze tehdy, stojí-li rozhrada na obou sousedních pozemcích, respektive přesně na jejich hranici. Ustanovení o rozhradách nelze aplikovat v případě, kdy se věc zcela nachází na jednom z pozemků, ve zde posuzovaném případě na pozemku žalobkyně.

2. Žalovaný se vyjádřil k odvolání žalobkyně tak, že z provedených důkazů nelze jednoznačně dospět k závěru, že vlastníkem předmětné zdi je žalobkyně. V řízení bylo prokázáno zejména to, že manželé S., kteří koupili pozemek p.č. XXXXX a p.č. XXXXX jej nechali rozdělit na stavební místa, a to na část A,B a C jak vyplývá ze situačního nákresu ze dne 26. 3. 1906, a to za účelem výstavby domu, které následně zpeněžili. Z vyjádření představenstva městyse XXXXX ze dne 22. 6. 1906 vyplývá, že manželé S. vystavili sobě na části pozemkové částice XXXXX v XXXXX naznačenou ve výkresu ze dne 25. 5. 1906 dva domy – přízemní stavební bydlcí. Z důkazů provedených v řízení nelze dospět k závěru, že dům žalobkyně byl i s předmětnou zdí postaven jako první a teprve po jeho dokončení byl na něj navázán dům žalovaného. Žalovaný má za to, že z žádného z předložených důkazů nevyplyvá, že by v dané lokalitě bylo stavěno tzv. řetězením, tedy že by výstavba jednotlivých domů korespondovala časovou osou od nejstaršího data výstavby po nejmladší a nelze tak učinit ani jednoznačný závěr, že nejprve byla postavena nemovitost žalobkyně a pak na ní takzvaně přilepena nemovitost žalovaného, přičemž není a nebylo vyloučeno, že tomu mohlo být i obráceně. Žalovaný poukazuje také výpověď Ing. Stanislava Kutálka CSc. znalce, který uvedl, že předmětné 2 domy byly evidentně s největší pravděpodobností postaveny ve stejnou dobu a že předmětná šitová zeď je v podstatě celá na pozemku žalovaného. Žalovaný dále zdůrazňuje, že to nebyl on, kdo vyvolal tento spor, jak uvádí žalobkyně v podaném odvolání. Je pravdou, že prováděl práce na svém rodinném domě, a tak jak potvrdil znalec inženýr Pejchal jednalo se především o udržovací práce. Žalobkyně prostřednictvím K. podávala však různé podněty, námítky a stížnosti na příslušný stavební úřad, přičemž činnost žalovaného byla tímto úřadem pečlivě monitorována. Žalovaný neprováděl žádné práce, kterými by došlo k zásahu do vlastnického práva žalobkyně, případně jí vznikla škoda na jejím majetku, což potvrdil znalec Ing. Pejchal. Nedošlo také k žádným zásadním zásahům do předmětné zdi, i když je pravdou, že žalovaný započal provádět stavební úpravy bez stavebního povolení. Při kontrolních prohlídkách bylo zjištěno, že došlo k odstranění původní stropní konstrukce, přičemž zůstaly zachovány stropní trámy. Úpravy, které byly prováděny bez stavebního povolení, do předmětné zdi nezasahovaly. Veškeré uvedené práce pak byly odstraněny v souladu s rozhodnutím o nařízení odstranění stavby ze dne 9. 6. 2014. Poukazuje také na to, že v průběhu řízení byl ochoten najít smírné řešení sporu, kdy navrhoval, aby předmětná zeď byla označena za společnou. Tento návrh byl ze strany žalobkyně bez dalšího odmítnut s tím, že trvá na tom, že je vlastníkem předmětné zdi. I kdyby soud žalobkyni vyhověl, nepřinese toto rozhodnutí žádnou změnu v dosavadních vztazích mezi účastníky řízení, případně ve vazbě na stav zápisu v katastru nemovitostí či na případné stavební řízení nebo na existenci jiného právního vztahu. Požadované rozhodnutí ze strany žalobkyně nikterak nepřinutí žalovaného, aby vystavil ze své strany další zeď, jak žalobkyně opakovaně požadovala. Žalovaného také nezbaví jeho práv v rámci stavebního řízení, které bude vedeno ohledně zamýšlené rekonstrukce ze strany žalobkyně. S ohledem na výše uvedené nelze tedy dospět k závěru, že podání této určovací žaloby je efektivním a vhodným prostředkem preventivního charakteru. Navrhuje, aby odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., o s. ř., dále jen „o.s.ř.“) po zjištění, že odvolání bylo podáno v zákonné odvolací lhůtě (§ 204 odst. 1 o.s.ř.)

osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o.s.ř. a že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 o.s.ř. a contrario), přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející.

3. Podle ustanovení § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku dále jen „o.z.“ se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti (odst. 1). Není-li dále uvedeno, jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (odst. 2). Není-li dále stanoveno, jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv, uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti (odst. 3).

Soud prvního stupně na základě shora uvedeného ustanovení postupoval správně, pokud na daný případ aplikoval příslušná ustanovení zákona č. 946/1811 Sb., obecného zákoníku občanského (dále jen „OZO.“), vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě nastaly všechny právní skutečnosti, s nimiž právní předpisy spojují vznik vlastnického práva přede dnem 1. 1. 2014.

4. Soud prvního stupně rozhodoval ve věci již rozsudkem ze dne 13. 12. 2016, č.j. 30 C 61/2015-138 tak, že zamítl žalobu žalobkyně na určení, že dělicí zeď mezi stavbou č. p. XXXXX tvořící součást pozemku p. č. XXXXX v katastrálním území XXXXX, obec Brno a stavbou č. p. XXXXX tvořící součást pozemku parcela p. č. XXXXX v katastrálním území XXXXX obec XXXXX vše zapsáno Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště XXXXX, je součástí domu č. p. XXXXX, jež tvoří součást pozemku p. č. XXXXX v katastrálním území XXXXX, obec XXXXX, jehož vlastníkem je žalobkyně. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobkyně neprokázala naléhavý právní zájem na žádaném určení ve smyslu ustanovení § 80 o.s.ř.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 19. 10. 2017, č.j. 18 Co 87/2017-166 výše uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Na požadovaném určení shledal naléhavý právní zájem za situace, kdy se žalobkyně domáhala určení, že má vlastnické právo ke zdi mezi stavbami č. p. XXXXX a č.p. XXXXX (jako předmětu, který není věcí v právním slova smyslu) jako součástí věci hlavní – pozemku p.č. XXXXX, jehož je vlastníkem.

5. Soud prvního stupně provedl dokazování, ze kterého zjistil, že domy účastníků byly oba vystaveny v roce 1906 staviteli manželé S. na jednom (nerozděleném) pozemku, který tito manželé téhož roku nabyli do vlastnictví, zčásti od obce XXXXX a zčásti od paní A. D.. Po výstavbě obou nemovitostí, mezi nimiž se nachází sporná zeď, prodali manželé S. jednu nemovitost předchůdkyni žalobkyně a druhou předchůdcům žalovaného. Až v souvislosti s prodejem došlo k faktickému oddělení pozemků nacházejících se pod předmětnými domy v pozemkové knize. Před výstavbou sice byl zpracován situační náčrtek, tento však nebyl zanesen do tehdejší evidence nemovitostí tedy pozemkové knihy, když i samotné vlastnické právo bylo vloženo stejného dne, jako bylo vloženo vlastnické právo pro manžele B. a paní K.. V době výstavby obou domů tak byly tyto stavěny na jednom pozemku, pouze technicky odděleným situačním náčrtem písmeny A a B. V rámci převodu na tyto nabyvatele nebylo ohledně sporné dělicí zdi mezi převodci a nabyvateli ničeho ujednáno a nebylo tomu tak ani následně mezi dalšími nabyvateli obou domů.

Odvolací soud shora uvedené skutkové závěry soudu prvního stupně považuje za správné, odpovídající provedení dokazování. Soud prvního stupně na základě situačního náčrtu ze dne 12. 3. 1906, vyjádření městyse XXXXX ze dne 22.6.1906, kupní smlouvy ze dne 3. 3. 1906 uzavřené mezi manželé S. jako kupiteli a prodávající paní A. D., kupní smlouvy ze dne 5. 6. 1906 uzavřené mezi manželé S. a paní M. K., kupní smlouvy ze dne 22. 6. 1906 uzavřené mezi

manžely S. a manžely B., výpisu z knihovních vložek číslo 2312, XXXXX a XXXXX pro katastrální území XXXXX, sdělení Katastrálního úřadu ze dne 3.8.2018 správně uzavřel, že až v kupní smlouvě ze dne 5.6.1906 byl zakotven návrh na oddělení pozemkových částic z pozemku XXXXX a XXXXX s tím, aby oddělené plochy byly vyloučeny z vložek knihovních číslo 564 a 1516 v XXXXX a zřízena byla nová vložka jediná, ve které bude vloženo vlastnické právo na část pozemku XXXXX naznačené ve výkresu ze dne 26.3.1906 pod lit. A až k sousední stavební částici a na části pozemku č. XXXXX naznačená číslicí II. i s domem na těchto plochách postaveným pro paní M. K.. Obdobně tak bylo zakotveno i v kupní smlouvě ze dne 22.6.1906 ohledně části pozemku označeném na výkresu ze dne 26.3.1906 pod literou B ve prospěch manželů B.. Předmětem kupních smluv byly části pozemkových částic vymezené s odkazem na výkres ze dne 26. 3. 1906, ale teprve dnem 27. 6. 1906 došlo k odepsání a přenesení plochy A označené ve výkresu ze dne 26. 3. 1906 s číslem XXXXX do nové vložky XXXXX a plochy B označené číslem XXXXX do nové vložky číslo XXXXX v XXXXX, jak vyplývá z výpisů z pozemkové knihy, které byly k důkazu provedeny. S ohledem na intabulační princip zakotvený v ustanovení § 431 OZO (vlastnictví nemovitých věcí musí být nabývací jednání zapsáno do veřejných knih k tomu určených) má odvolací soud za to, že závěr soudu prvního stupně o tom, že stavby obou domů byly realizovány na jednom, tehdy neodděleném pozemku, jedním stavitelem, je správný.

6. Soud prvního stupně učinil na základě dokazování správný skutkový závěr i tom, že domy účastníků mají společnou středovou zeď, přičemž tato je společná pro oba domy, a to již od jejich výstavby v roce 1906 a závěr o absenci dohody účastníků i jejich právních předchůdců ohledně režimu sporné zdi má rovněž oporu v obsahu spisu.

Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně má za to, že nelze na daný případ aplikovat ustanovení § 854 OZO zakotvující vyvratitelnou domněnku spoluvlastnictví rozhrady. Tato se podle názoru odvolacího soudu uplatní pouze v případě stojí-li rozhrada na obou sousedních pozemcích, resp. přesně na jejich společné hranici (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22 Cdo 4043/2018) a za situace, kdy má tato rozhrada samostatný hospodářský význam, což v daném řízení není splněno.

7. V daném konkrétním případě je předmětem určení vlastnictví předmět, který není věcí v právním slova smyslu, neboť je součástí věci hlavní. Žaloba by mohla být úspěšná, ale jen v případě, že by tento předmět určení vlastnického práva netvořil zároveň součást další věci (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22 Cdo 2221/2016) a nebyl společnou součástí dvou věcí

V obecném občanském zákoníku nebyl pojem součást věci výslovně zakotven. Odvolací soud však vychází z ustálené judikatury a literatury, která byla od doby jeho účinnosti vytvořena a která v této otázce podává jasné řešení. Z ní vyplývá, že pokud je spojení součástí věci s věcí hlavní tak úzké, že nemůže být reálně oddělena, nebo může být oddělena jen nevhodným způsobem, jedná se o nesamostatnou součást věci, která sdílí osud věci hlavní, protože nemůže být zvláštním předmětem práva (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22 Cdo 2280/2012).

8. Žalobkyně se domáhá, že je výlučnou vlastnící zdi mezi její stavbou a stavbou žalovaného, která tvoří součást pozemků. V řízení však bylo prokázáno, že tato zeď, tvoří dělící stěnu mezi rodinnými č.p. XXXXX (nyní XXXXX) a č.p. XXXXX (nyní XXXXX), byla postavena ve stejném časovém období, jedním stavebníkem, a že zdívo domů bylo vzájemně provázáno (jak vyplývá i ze znaleckého posudku č. 1701-256-2015, vypracovaného znaleckým ústavem Statikum s.r.o.). Za této situace nemůže být žaloba na určení výlučného vlastnictví k této zdi úspěšná, neboť bylo zjištěno a prokázáno, že středová zeď je společnou součástí domu obou. Bez významu podle názoru odvolacího soudu zůstávají tvrzení účastníků o tom, z které strany bylo se stavbou započato, že stavba žalovaného byla prodána za nižší částku než stavba právních předchůdců žalobkyně a jako nadbytečný shledal odvolací soud shodně se soudem

prvního stupně návrh na vypracování dalšího znaleckého posudku. Vyřešení vztahu účastníků ke společné zdi, bude podle jeho názoru spočívat v její společné správě při analogickém použití ustanovení § 1024 odstavec 2 zákona č. 89/2012 občanského zákoníku.

Odvolací soud na základě odlišného právního názoru potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v souladu s ustanovením § 219 o.s.ř. jako věcně správný, když jako správné shledal i jeho závěry vztahující se k tvrzení žalobkyně o vydržení vlastnického práva, na které lze odkázat.

9. Odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně i ve výroku II. o náhradě nákladů řízení, přičemž zcela odkazuje do jeho odůvodnění. Žalobkyně v odvolání poukazovala na to, že žalovaný celý spor vyvolal, choval se jako jediný vlastník předmětné zdi a odmítal s ní konzultovat stavební úpravy, které prováděl. Má za to, že jsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 150 o.s.ř. Žalovaný naproti tomu tvrdil, že prováděl na svém rodinném domě pouze práce udržovací, kterými nijak nezasáhl do vlastnického práva žalobkyně ani jí nezpůsobil žádnou škodu. Stavební úřad jeho činnost z důvodu podnětu žalobkyně důsledně monitoroval. Pokud mu nařídil odstranění stavby, započaté bez stavebního povolení, pak i v souladu s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 9.6.2014 uvedl do původního stavu. K žádnému poškození ani zásahu do předmětné zdi však nedošlo a nedošlo by k tomu, ani kdyby práce dokončil, neboť se jednalo jen o práce udržovací. Tvrzení žalovaného jsou pak v souladu se závěrem znaleckého posudku znaleckého ústavu Statikum s.r.o., z něhož vyplývá, že ke dni místního šetření dne 14.8.2015 nedošlo k žádným poruchám na rodinném domě čp. XXXXX v důsledku provedených stavebních prací a stavebních úprav na sousedním rodinném domě čp. XXXXX.

Žaloba byla u soudu podána dne 13.3.2015 na základě tvrzení, že dochází k zásadnímu omezení vlastnického práva žalobkyně v důsledku probíhající rekonstrukce rodinného domu žalovaného. Ze sdělení úřadu městské části města XXXXX, XXXXX, stavebního odboru ze dne 12.11.2015 vyplývá, že na nemovitosti žalovaného bylo provedeno zateplení fasády, a že na tyto činnosti není třeba stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. V rozsudku ze dne 13.12.2016 soud prvního stupně na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že na nemovitosti žalovaného již žádné práce neprobíhají a že žalovaný vzal zpět svou žádost o vydání stavebního povolení k vybudování střešních oken. Poukázal na to, že žalobkyně brojí proti jakékoliv činnosti žalovaného, bez ohledu na to, zda má vliv na předmětnou zeď, o čemž svědčí řada jejích podnětů vůči stavebnímu úřadu. V průběhu řízení žalovaný navrhoval uzavření soudního smíru s tím, aby k předmětné zdi bylo určeno společné vlastnictví obou účastníků, na který žalobkyně nepřistoupila. Odvolací soud má za to, že za této situace nelze shledat výjimečné důvody pro nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému, neboť tomu nenasvědčují výše uvedené okolnosti, které vedly žalobkyni k zahájení řízení ani průběh tohoto řízení.

10. Za použití ustanovení § 224 odstavec 1 a § 142 odstavec 1 o.s.ř. přiznal odvolací soud úspěšnému žalovanému také náklady odvolacího řízení, spočívající ve třech úkonech právní služby (vyjádření k odvolání, účast u dvou jednání), 3 x režijní paušál, DPH, náhradu za ztrátu času a cestovné v celkové výši 11 554 Kč. Mimosmluvní odměna za 1 úkon právní služby činí podle ustanovení § 9 odstavec 3 písm. a) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“) 2 500 Kč, za tři úkony 7 500 Kč, paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odstavec 3 advokátního tarifu částku 300 Kč za 1 úkon, za tři úkony 900 Kč. Náhrada za půlhodinu ztráty času činí dle § 14 odstavec 3 advokátního tarifu 100 Kč, celkem za 12 půlhodin 1 200 Kč a cestovné ke každému jednání 977 Kč. Cestovné bylo přiznáno v souvislosti s cestou zástupkyně žalovaného ze Žďáru nad Sázavou do Brna a zpět, osobním automobilem Hyundai IX35, za ujetých 160 km na jednu cestu k soudu, spotřebě 6,3 l nafty na 100 km, při ceně 31,80 Kč za 1 l nafty a základní náhradě 4,20 Kč na ujetý km. Celkem byla na náhradu nákladů řízení přiznána částka 11 554 Kč, kterou bude žalobkyně povinna zaplatit

žalovanému do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Barbory Svobodové.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu, prostřednictvím Městského soudu v Brně, za splnění podmínek uvedených v § 237 o.s.ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která do rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Brno 28. května 2020

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu